

**FREIDA
McFADDEN**

**KOTIAPULAINEN
VALVOO**

Suomentanut Jussi Tuomas Kivi

Helsingissä Kustannusosakeyhtiö Otava

Englanninkielinen alkuteos *The Housemaid Is Watching*

Copyright © Freida McFadden, 2024
Published by agreement with Licht & Burr Literary Agency,
Denmark on behalf of Jane Rotrosen Agency, LLC
All rights reserved.

Suomenkielinen laitos © Kustannusosakeyhtiö Otava 2024

ISBN 978-951-1-49896-4

OTAVA
KIRJAPAINO
Keuruu 2024

Perheelleni

PROLOGI

Verta on kaikkialla.

En ole koskaan nähnyt näin paljon verta. Se on imeytynyt kermanväriseen mattoon, tihkunut maton läpi lattialautoihin ja täplittänyt tammisen sohvapöydän jalat. Täydellisen soikeita pisaroita on lentänyt vaalean nahkasohvan istuintyynylle asti ja alabasteriseinää pitkin valuu suuria verinoroja.

Sitä on loputtomasti. Löytyisikö veripisaroita autotallissa olevasta autostakin, jos kävisin katsomassa? Tai pihanurmikon ruohonkorsista? Supermarketista kaupungin toiselta puolen?

Mikä pahinta, kätenikin ovat veren peitossa.

Mikä sotku. Vaikka aika on vähissä, palan halusta siivota. Minua on opetettu siivoamaan tahrat nopeasti ennen kuin ne ehtivät kuivua, varsinkin matoilta. Jos tahra ehtii kuivua, siitä jää pysyvä jälki.

Mutta vaikka luuttuaisin kuinka kiivaasti, se ei valitettavasti enää pelastaisi verilätäkön keskellä makaavaa ruumista.

Arvioin tilanteen. Okei, tämä on paha juttu. Talo on tietenkin täynnä sormenjälkiäni, mutta kynsiini ja kämmenteni uriin kovertunutta verta on vaikeampi selittää. Enkä voi sivuuttaa paitaani etumuksen tummuvaa tahraa pelkällä olankohautuksella. Olen pahassa pulassa.

Jos minut saadaan kiinni.

Tutkin käsiäni ja pohdin, kannattaisiko minun pestä veri vai painua heti paikalla helvettiin täältä. Jos pesen käteni, tuhlaan kallisarvoisia sekunteja, joiden kuluessa voin jäädä kiinni. Jos lähden nyt heti, kävelen ovesta verta kämmenissäni ja tahrin sitä kaikkialle, mihin kosken.

Samassa ovikello soi.

Kellon kilinä kaikuu ympäri taloa ja minä jähmetyn täysin, en kykene edes hengittämään. ”Hei?” tuttu ääni huudahtaa.

Ole kiltti ja lähde. Ole kiltti.

Talo on äänetön. Ovella seisova henkilö tajuaa kyllä, ettei ketään ole kotona ja päättää tulla myöhemmin uudestaan. Hänen on pakko. Jos niin ei tapahdu, olen mennyttä.

Ovikello soi uudelleen.

Mene pois. Ole kiltti ja mene pois.

Minulla ei ole tapana rukoilla, mutta juuri nyt olisin valmis polvistumaan. Tai olisin, ellen sotkisi polviani vereen.

Tulija tajuaa varmasti, ettei ketään ole kotona. Kukaan ei soita ovikelloa kahta kertaa enempää. Mutta samassa kun ajattelen, että saatan olla turvassa, ovinuppi alkaa naksahdella. Ja kääntyä.

Voi ei. Ovi ei ole lukossa. Noin viiden sekunnin kuluttua ko-puttaja astuisi sisään. Hän kävelisi olohuoneeseen. Ja sitten hän näkisi...

Tämän.

Päätös on tehty. Minun on juostava. Aikani ei riitä käsien pesuun. Enkä ehdi murehtia, jätänkö verisiä jalanjälkiä nurmikolle vai en. Minun on päästävä pois täältä.

Minun on vain toivottava, ettei kukaan saa selville, mitä olen tehnyt.

OSA I

1. LUKU

KOLME KUUKAUTTA AIEMMIN

MILLIE

Rakastan tätä taloa.

Rakastan kaikkea tässä talossa. Rakastan etupihan valtavaa nurmikkoa ja vielä valtavampaa takapihan nurmikkoa (vaikka molemmat vivahtavatkin jo ruskeaan). Rakastan olohuonetta, joka on niin suuri, että sinne mahtuu *paljon huonekaluja* eikä vain yhtä pientä sohvaa ja televisiota. Rakastan näköalaikkunoi-
ta, joista avautuu näkymä koko asuinalueelle. Luin äskettäin aikakauslehdestä jutun, jossa sanottiin, että tämä pikkukaupunki on lapsiperheille koko maan parhaita asuinpaikkoja.

Kaikkein eniten rakastan sitä, että talo on minun. Locust Street neljätoista on kokonaan minun. Tai no, se on minun, kun olemme maksaneet lainanlyhennyksiä kolmekymmentä vuotta. En voi olla ajattelematta, miten onnekas olen, kun pyyhkäisen sormella-
ni uuden olohuoneemme seinää ja ihailen upouutta kukkatapettiamme lähietäisyydeltä.

”Äiti pussaa taas taloa!” ääni kiljaisee takanani.

Peräännyn nopeasti seinän luota, vaikka yhdeksänvuotias poikani ei yllättänyt minua salarakkaan sylistä. En häpeä rakkauttani tähän taloon. Haluan julistaa sitä katolta koko kaupungille. (Katto on upea. *Rakastan tätä taloa.*)

”Eikö sinun pitäisi olla purkamassa laatikoita?”

Nicon laatikot ja huonekalut on viety hänen huoneeseensa, ja pojan pitäisi olla avaamassa niitä, mutta sen sijaan hän heittelee palloa seinään – kauniiseen, kukallisella tapetilla päällystettyyn seinääni. Olemme asuneet talossa alle viisi minuuttia, ja hän on päättänyt jo nyt tuhota sen. Näen sen hänen tummanruskeista silmistään.

Ei sillä, ettenkö rakastaisi poikaani eniten koko maailmassa. Jos minun pitäisi jostain syystä valita Nico ja tämän talon välillä, *totta kai* valitsisin Nico. Ei epäilystäkään.

Mutta sanonpahan vain, että jos hän vahingoittaa tätä taloa vähätkään, hän on kotiarestissa siihen asti, että on tarpeeksi vanha ajamaan partansa.

”Puran laatikot huomenna”, Nico sanoo. Ilmeisesti hänen elämänfilosofiaansa kuuluu, että kaiken voi tehdä huomennakin.

”Miten olisi nyt?” minä ehdotan.

Nico heittää pallon ilmaan ja se hipaisee kattoa. Jos talossa olisi mitään arvokasta, saisin juuri nyt sydänkohtauksen. ”Myöhemmin”, hän intää.

Mikä tarkoittaa ”ei koskaan”.

Tähyilen portaikon yläpäähän. Kyllä, meillä on *portaait*! Ihka oikeat portaat. On totta, että ne narahtavat joka askeleella, ja jos kaiteesta puristaa liian tiukasti, on mahdollista, että se romahtaa alas. Mutta meillä on portaat, ja ne johtavat *toiseen kerrokseen*.

Kaikesta huomaa, että olen asunut aivan liian kauan New Yorkissa. Epäroin palaamista Long Islandille sen jälkeen, mitä tapahtui viimeksi täällä asuessani, mutta siitä on jo melkein kaksi vuosikymmentä. Ne ajat ovat kaukana menneisyydessä.

”Ada?” huudan portaisiin. ”Ada, voisitko tulla alas?”

Hetkeä myöhemmin portaikosta kurkistaa yksitoistavuotias tyttäreni, jolla on paksut, mustat kiharat ja hyvin tummat silmät. Hänellä ja Nicolla on samanväriset silmät, jotka he ovat perineet isältään. Toisin kuin veljensä, Ada on varmasti purkanut tavaroitaan saapumisestamme lähtien. Hän on kymppin oppilas, joka tekee läksynsä ilman patistelua jo viikkoa ennen määräaikaa.

”Ada”, sanon. ”Oletko jo purkanut tavarasi?”

”Melkein.” Se ei yllätä.

”Voisitko auttaa Nicoa laatikoiden purkamisessa?”

Ada nyökkää epäroimättä. ”Totta kai. Tule, Nico.”

Nico tarttuu innokkaasti tilaisuuteen sälyttää osan työstä sisconsa harteille. ”Okei!” hän suostuu iloisesti.

Nico lopettaa piinaavan pallottelun ja loikkii huoneeseensa kaksi rappusta kerrallaan Adan kanssa. Olen sanomaisillani Adalle, että hänen pitäisi jättää vähän hommia veljelleenkin, mutta vaikeiden, koska se on turha toivo. Minullakin on vielä kuutisenkymmentä laatikkoa purettavana. Minulle on ihan sama, *miten* he saavat tavaransa järjestykseen.

Meillä kävi äärimmäisen hyvä tuuri, että saimme tämän talon. Hävisimme melkein kymmenen tarjouskilpailua asuinalueilla, jotka eivät olleet puoliksikaan yhtä mukavia kuin tämä. En uskonut, että meillä olisi ollut mitään mahdollisuutta saada viehättävää maalaistaloa alueelta, jossa on näin korkeatasoisia kouluja. Melkein itkin onnesta, kun kiinteistövälittäjäme soitti ja kertoi, että talo oli meidän. Ja vielä kymmenen prosenttia pyyntihintaa halvemmalla!

Ehkä universumi päätti, että ansaitisimme vähän hyvää tuuria.

Tiirailen ikkunasta muuttoautoa, joka on pysäköity talon eteen. Asumme pienen umpikujan päässä, ja sen varrella on vain kaksi muuta taloa meidän talomme lisäksi. Huomaan, että vasta-

päisen talon ikkunassa vilahtaa siluetti. Hän on varmaankin uusi naapurimme. Toivottavasti hän on ystävällinen.

Muuttoautosta kuuluu kovaa kolinaa. Kiskaisen etuoven auki nähdäkseni, mitä siellä tapahtuu. Hölkkään pihalle juuri ajoissa nähdäkseni aviomieheni, joka astuu ulos autosta muuttoavuksi lupautuneen ystävänsä kanssa. Halusin palkata muuttofirman, mutta mieheni väitti kiven kovaa, että voisi hoitaa sen itse ystäviensä avustuksella. Ja tottahan se on, että meidän on säästettävä joka penni, jos haluamme maksaa lainanlyhennyksemme. Vaikka saimme talon kymmenen prosenttia pyyntihintaa huokeammalla, halpa se ei silti ollut.

Mieheni kannattelee olohuoneen sohvaa toisesta päästä hikinen t-paita ihoon liimautuneena. Kurtistan kulmiani, sillä hän on jo yli nelikymppinen eikä hänen kannattaisi rasittaa selkäänsä. Huomautin hänelle siitä muuttoa suunnitellessamme, mutta hän piti huoliani typerinä, vaikka saan oman selkäni melkein viikoittain jumiin. Eikä se johdu sohvien kantamisesta. Pelkkä aivastus riittää.

”Voisitko olla varovainen, Enzo?” sanon miehelleni.

Hän kohottaa katseensa, ja kun hän virnistää minulle, olen sulaa vahaa. Onko se normaalia? Menevätkö muidenkin naisten polvet joskus veteliksi vielä yhdentoista avioliittovuoden jälkeen, kun he katsovat miehiään?

Eikö? Olenko ainoa?

En tarkoita, että niin tapahtuisi *koko ajan*. Mutta voi veljet, hän vetoaa minuun yhä. Eikä se haittaa, että jostain käsittämättömästä syystä hän näyttää muuttuvan vuosi vuodelta vain seksikkäämmäksi. (Ja minä muutun vain vuotta vanhemmaksi.)

”Minä olen varovainen”, Enzo intää. ”Sitä paitsi, sohva on kevyt! Ei tämä paina melkein mitään.”

Mieheni kommentti saa sohvan toista päätä pitelevän tyypin pyörittelemään silmiään. Mutta on totta, ettei sohva ole varsinais-

sesti parasta mahdollista puuta. Ostimme sen Ikeasta, eikä se ole kuin pykälän verran parempi kuin edellinen sohvamme, jonka poimimme kadunreunasta.ENZolla oli teoria, jonka mukaan parhaat huonekalut löytyivät aina kadulta talon edestä.

Nykyään olemme jo vähän aikuisempia. Toivottavasti.

Kun Enzo ja hänen ystävänsä kantavat sohvan kauniiseen, uuteen kotiimme, nostan taas katseeni kohti vastapäistä taloa, Locust Street kolmeatoista. Joku katselee minua yhä ikkunasta. Talossa on pimeää, joten en erota paljon, mutta siluetti näkyy selvästi ikkunassa.

Joku katselee meitä.

Mutta siinä ei ole mitään pahaenteistä. Talon asukkaat ovat uusia naapureitamme ja haluavat varmasti vain tietää, keitä olemme. Minullakin oli tapana katsella uusia tulokkaita ikkunasta aina muuttoauton nähdessäni. Silloin Enzo aina nauroi, kehotti lopettamaan kyttäämisen ja sanoi, että minun pitäisi mennä esittelemään itseni.

Siinä suhteessa olemme erilaisia.

No, on meillä *mutakin* eroja.

Haluaisin muuttaa tapojani ja olla ystävällisempi, kuten mieheni, joten kohotan käteni vilkuttaakseni siluettille. Miksen tervehtisi uutta naapuriamme jo nyt?

Mutta ikkunassa seisova tyyppi ei vilkuta takaisin. Sen sijaan kaihtimet napsahtavat äkkiä kiinni ja siluetti katoaa.

Tervetuloa naapurustoon.

2. LUKU

Kun Enzo kantaa viimeisiä laatikoita taloon, minä seisoskelen huonokasvuisella nurmikollamme, välttelen muuttokuorman purkamista ja unelmoin siitä, miltä nurmikko mahtaa näyttää sitten, kun aviomieheni on päässyt elvyttämään sen. Mitä nurmikoihin tulee, Enzo on velho, ja niissä merkeissä me tavallaan tapasimmekin. Nurmikkomme näyttää melkein menetetyltä tapaukselta. Se on täynnä ruskeita laikkuja ja maaperä näyttää kuivalta, mutta tiedän, että vuoden kuluttua se on koko kadunpätkän komein.

Olen täysin uppoutunut unelmiini, kun naapuritalomme – Locust Street kahdentoista – ovi heilahtaa auki. Nainen toffeenruskeassa, kerrostetussa polkkakampauksessa astuu talosta yllään vartalonmyötäinen valkoinen pusero, punainen hame ja piikkikorot, jotka ovat niin terävät, että niillä voisi kaivaa ihmiseltä silmät päästä. (Miksi mieleeni tulee aina tuollaisia juttuja?)

Nainen vaikuttaa ystävälliseltä, toisin kuin vastapäisen talon naapuri. Hän kohottaa kätensä innostuneeseen tervehdykseen ja kävelee talojamme erottavan lyhyen mukulakivipolun poikki kohti minua.

”Hei!” nainen hihkaisee. ”Miten *upeaa* tavata vihdoin uudet naapurit! Minä olen Suzette Lowell.”

Kun ojennan käteni ja puristan hänen hyvin hoidettua kättään, saan palkkioksi yllättävän kivuliaan kädenpuristuksen, jollaista ei naiselta välttämättä odottaisi. ”Millie Accardi”, vastaan.

”*Ihanaa* tavata sinut, Millie”, hän sanoo. ”Ihastut tähän alueeseen aivan varmasti.”

”Ihastuin jo”, sanon rehellisesti. ”Talomme on upea.”

”Voi, sitä se todella on.” Suzette heilauttaa päätään. ”Se oli jonkin aikaa tyhjillään, koska, kuten tiedät, noin pientä taloa on vaikea myydä. Mutta tiesin koko ajan, että sopiva perhe löytyisi kyllä.”

Pienikö? *Pilkkaako* hän rakasta taloamme? ”No, minä rakastan sitä.”

”Kyllä vain. Se on tosi kodikas, eikö olekin? Ja...” Hän silmäilee hieman halkeilleita etuportaitamme, jotka Enzo on luvannut korjata. Se on yksi kohta pitkäksi venähtäneellä korjauslistallamme. ”Rustiikkinen. *Tosi* rustiikkinen.”

Okei, hän tosiaan pilkkaa taloamme.

Mutta en välitä siitä. Rakastan tätä taloa yhä. Minua ei kiinnosta pätkäkään, mitä koppava naapurimme ajattelee.

”Oletko töissä, Millie?” Suzette kysyy ja poraa kasvojani sini-vihreillä silmillään.

”Olen sosiaalityöntekijä”, sanon hieman ylpeänä. Vaikka olen ollut alalla jo monta vuotta, olen edelleen ylpeä työstäni. Kyllä, se on toisinaan uuvuttavaa ja sielua raastavaa, eikä palkka anna aihetta riemunkiljahduksiin. Mutta rakastan työtäni silti. ”Entä sinä?”

”Olen kiinteistönvälittäjä”, Suzette sanoo yhtä ylpeänä kuin minäkin. Niin, se selittää, miksi hän käytti kiinteistönvälityskieltä pilkatessaan taloamme. ”Markkinat käyvät kuumina juuri nyt.”

No, se on totta. Mieleeni juolahtaa, ettei Suzette osallistunut talomme myyntiin. Jos hän kerran on kiinteistönvälittäjä, mikseivät hänen naapurinsa halunneet, että hän möisi heidän talonsa?

Enzo astuu ulos muuttoautosta uusia laatikoita kantaen. Hänen t-paitansa on yhä liimautunut rintaan ja mustat hiukset ovat kosteat hiestä. Muistan täyttäneeni hänen kantamaansa laatikkoa kirjoilla ja murehtineeni, tuliko siitä liian raskas. Ja nyt hän kantaa

sitä, mutta on pinonnut sen päälle vielä toisenkin laatikon. Selkään vihloo pelkästä katselemisesta.

Suzettekin tuijottaa häntä. Hän seuraa katseellaan, kun Enzo kävelee muuttoautosta ulko-ovellemme, ja hänen huulilleen leviää hymy. ”Muuttomiehesi on *tos*i kuuma”, hän huomauttaa.

”Itse asiassa”, sanon, ”hän on mieheni.”

Suzetten leuka lokahtaa auki. Ilmeisesti hän arvostaa miestäni enemmän kuin taloa. ”Oikeasti?”

”Joo-o.” Enzo on laskenut laatikot olohuoneeseen ja astuu ulos hakeakseen lisää. Miten hänellä riittää energiaa? Heilautan hänelle kättäni ennen kuin tämä pääsee autolle. ”Enzo, tule tapaamaan Suzettea, uutta naapuriamme.”

Suzette kiskoo äkkiä puseroaan alemmas ja pyyhkäisee toffeenvärisen hiussuortuvan korvansa taakse. Olen varma, että hän olisi vilkaissut itseään nopeasti taskupeilistä ja sipaissut uuden kerroksen huulipunaa, jos olisi ehtinyt. Mutta siihen hänellä ei ollut aikaa.

”Hei!” Suzette hihkaisee ja ojentaa kätensä. ”Mukava tavata sinut! Enzohan se oli?”

Enzo puristaa Suzetten kättä ja väläyttää hänelle leveän hymyn, joka saa silmien rypyt syvenemään. ”Kyllä, minä olen Enzo. Ja sinäkö olet Suzette?”

Suzette hihittää ja nyökkäilee innokkaasti. Hänen reaktionsa on hieman liioiteltu, mutta on totta, että tilaisuuden tullen Enzo mielellään käyttää viehätysvoimaansa. Mieheni on asunut tässä maassa jo yli kaksikymmentä vuotta, ja illallispöydässä hänen korostuksensa on suhteellisen lievä. Mutta kun mieheni haluaa olla viehättävä, hän liioittelee korostustaan kuulostaakseen vasta äskettäin laivasta astuneelta. Tai kuten hän sanoisi: ”Äsken astunut laiva.”

”Rakastutte tähän alueeseen varmasti”, Suzette vakuuttaa. ”Tämä on tosi hiljainen pikku umpikuja.”

”Rakastamme sitä jo”, sanon.

”Ja talonne on tosi söpö”, naapurini sanoo löytäen näin uuden luovan tavan huomauttaa, että talomme on huomattavasti hänen taloaan pienempi. ”Se sopii täydellisesti teille ja lapsillenne, varsinkin, kun saatte pian perheenisäystä.”

Niin sanoessaan hän katsoo merkitsevästi vatsaani, joka ei *todellakaan* sisällä perheenisäystä. Sitä siellä ei ole ollut yhdeksään vuoteen.

Pahinta on, että Enzo kääntää katseensa minuun, ja hetkeksi hänen kasvoillaan pilkahtaa innostus, vaikka hän *tietää hyvin*, että minut steriloidtiin sen jälkeen, kun synnytin Nicon hätäkeisarinleikkauksella. Katson vatsaani ja huomaan, että paitani tosiaan pullottaa ikävästi. Jokin sisälläni kuolee hieman.

”En ole raskaana”, totean Suzetten sekä ilmeisesti myös mieheni tiedoksi.

Suzette nostaa kätensä punaisten huuliensa päälle. ”Voi, kultaseni, olen *tos*i pahoillani. Minä vain oletin...”

”Ei se mitään”, sanon katkaisten hänen lauseensa ennen kuin hän ehtii pahentaa tilannetta entisestään. Minä ihan oikeasti pidän vartalostani. Parikymppisenä olin kukkakeppi, mutta nyt minulla lopultakin on naisellisia kurveja, ja uskallan väittää, että miehenikin nauttii niistä.

Kaikesta huolimatta aion heittää tämän paidan roskiin.

”Meillä on kaksi lasta.” Enzo kietoo käsivartensa hartioilleni huomaamatta Suzetten loukkausta. ”Poikamme Nico ja tyttäremme Ada.”

Enzo ei voisi olla ylpeämpi lapsistamme. Hän on loistava isä ja olisi halunnut viisi lasta lisää, ellen olisi melkein kuollut synnyttäessäni poikaamme. Olisimme halunneet adoptoida tai ryhtyä sijaisvanhemmiksi, mutta taustani huomioiden se oli mahdotonta.

”Onko sinulla lapsia, Suzette?” kysyn.

Suzette pudistaa päätään kauhistuneen näköisenä. ”Ei missään nimessä. En ole yhtään äidillinen ihminen. Täällä asumme vain minä ja mieheni Jonathan. Olemme lapsettomia omasta tahdostamme.”

Loistavaa – hänellä on aviomies omasta takaa. Hän voi siis pysyä erossa minun miehestäni.

”Mutta teidän taloanne vastapäätä asuu pikkupoika”, Suzette sanoo. ”Hän on kolmannella luokalla.”

”Nicokin on kolmannella”, Enzo sanoo innokkaasti. ”Ehkä voimme esitellä heidät toisilleen?”

Meidän oli otettava lapset pois koulusta kesken kouluvuoden ennen muuttoa. Usko pois, kahta alakouluikäistä lasta ei kannata ottaa koulusta keskellä maaliskuuta. Minulle tuli kauhean syyllinen olo, mutta meillä ei ollut varaa maksaa lainanlyhennyksiä ja vuokraa kouluvuoden loppuun, joten vaihtoehtoja ei ollut.

Nicoa, joka on yhtä ulospäinsuuntautunut kuin isänsä, se ei tuntunut haittaavan. Nicosta olisi vain hauskaa saada tehdä vaikutus uusiin luokkalaisiinsa. Ada suhtautui uutisiin tyynesti, mutta myöhemmin huomasin hänen itkevän huoneessaan, koska hänen oli luovuttava kahdesta parhaasta ystävästään. Toivotavasti molemmat lapsemme sopeutuvat tänne syksyyn mennessä ja keskellä kouluvuotta muuttamisen trauma on pelkkä etäisen muisto.

”Voitte yrittää esitellä itsenne heille.” Suzette kohauttaa hartioitaan. ”Mutta teitä vastapäätä asuva nainen, Janice, ei ole kovin ystävällinen. Hän käy tuskin koskaan ulkona, paitsi saattamassa poikansa bussipysäkille. Useimmiten hän vain seisoo ikkunassa ja tuijottaa kadulle. Siinä vasta varsinainen *kyylä*.”

”Ai”, minä sanon pohtien, miten Janice voi olla kyylä poistumatta kotoaan.

Katson vastapäistä taloa, Locust Street kolmeatoista. Kaikki ikkunat näyttävät pimeiltä, vaikka on keskipäivä ja talon asukkaat näyttävät olevan kotona.

”Toivottavasti saatte asennettua hyvät kaihtimet ikkunoihin”, Suzette sanoo. ”Koska Janice näkee suoraan kotiinne.”

Enzo ja minä käännämme katseemme yhtä aikaa kohti upouutta taloamme ja tajuamme samassa, että yhdessäkään ikkunassa ei ole verhoja tai kaihtimia. Miten emme tajunneet sitä? Kukaan ei sanonut, että tarvitsisimme kaihtimia! Kaikissa aiemmissa kodeissamme on ollut kaihtimet jo valmiiksi!

”Minä ostan kaihtimet”, Enzo mutisee korvaani.

”Kiitos.”

Neuvottomuutemme näyttää huvittavan Suzettea. ”Eikö kiinteistönvälittäjänne muistuttanut, että teidän on ostettava kaihtimet?”

”Ei tainnut muistuttaa”, mumisen.

Ilmeisesti Suzette vihjaa, että hän olisi kyllä muistuttanut meitä, jos olisi ollut kiinteistönvälittäjämme. Mutta nyt se on vähän myöhäistä. Toistaiseksi meidän on tultava toimeen ilman kaihtimia.

”Voin suositella teille yhtä loistavaa firmaa, joka voi asentaa ne teille”, Suzette sanoo. ”He asensivat meillekin kaihtimet viime vuonna. Saimme ensimmäiseen ja toiseen kerrokseen upeat kenoverkot ja ullakolle ihastuttavat ikkunaluukut.”

En osaa edes kuvitella, mitä sellainen maksaisi. Paljon enemmän kuin mihin meillä on varaa, se on varma.

”Ei kiitos”, Enzo sanoo. ”Minä osaan.”

Suzette iskee hänelle silmää. ”Niin, varmasti osaatkin.”

Onko tuo nainen tosissaan? Alan vähän kyllästyä siihen, että hän yrittää iskeä miestäni nenäni edessä. Totta kai muutkin naiset tekevät samaa, mutta Luojan tähden, mehän olemme naapureita.

Eikö hän voisi olla vähän hienovaraisempi? Tavallaan haluaisin huomauttaa asiasta, mutta ehkä minun ei kannata hankkia uusia vihollisia, kun muutosta on kulunut vasta viisi minuuttia.

”Lisäksi”, Suzette sanoo, ”haluaisin kutsua perheenne illalliselle. Te kaksi olette tietenkin tervetulleita, ja... lapsetkin voivat tulla.” Suzettea ajatus lasten vierailusta ei näytä juuri innostavan. Eikä hän edes tiedä vielä Nikon taipumuksesta rikkoa kalliita esi-neitä viiden minuutin sisällä siitä, kun on astunut huoneeseen.

”Siitä tulee varmasti hienoa”, Enzo sanoo.

”Loistavaa!” Suzette säteilee hänelle. ”Kävisikö huomenillalla? Olen varma, että keittiönne ei ole vielä siihen mennessä valmis, joten illallinen saattaisi lievittää vähän muuttostressiänne.”

Enzo katsoo minua kulmakarvat koholla. Hänellä on rajat-tomasti energiaa sosiaalisia tilanteita varten, mutta minä olen pariskunnan introvertti osapuoli ja arvostan sitä, että hän haluaa kuulla mielipiteeni ennen kuin vastaa myöntävästi. Totta puhuen inhoan ajatusta illastaa tämän naisen kanssa. Hän vaikuttaa hieman raskaalta tyyppiltä. Mutta jos kerran asumme tääl-lä, eikö velvollisuutemme ole yrittää ystävystyä naapuriemme kanssa? Eivätkö normaalit esikaupunkilaisperheet toimi juuri niin? Ehkei Suzette olisikaan niin kamala, kun häneen tutus-tuu paremmin.

”Totta kai”, minä sanon. ”Siitä tulee tosi kivaa. Emme tunne juuri ketään Long Islandista.”

Suzette kallistaa päätään taakse ja nauraa paljastaen rivin hel-menvalkoisia hampaita. ”Voi, Millie...”

Vilkaisen Enzoa, joka kohauttaa hartioitaan. Kumpikaan meis-tä ei tunnu ymmärtävän, mikä on niin hauskaa. ”Mitä?”

”Et tiedäkään, miltä kuulostat”, hän kikattaa. ”Kukaan ei sano Long Islandissa.”

”Ai... eikö?”

”Ei!” Hän pudistaa päätään kuin olisin täysin hervoton tapaus. ”Pitää sanoa Long Islandilla. Eihän Long Islandissa voi olla – se kuulostaa tosi sivistymättömältä. Olette Long Islandilla.”

Enzo raapii tummia hiuksiaan. Hänellä ei muuten ole lainkaan harmaita hiuksia. Ellen värjäisi hiuksiani, ne olisivat melkein harmaat, ja sitä ne ovat olleet Nikon syntymästä saakka. Enzolla on vain muutama harmaa karva parrassaan, kun hän antaa sen kasvaa. Kun huomautin hänelle asiasta, hän haroi päänahkaansa kiiwaasti, kunnes vihdoinkin löysi yhden harmaan hiuksen ja esitteli sitä minulle. Ihan kuin se olisi auttanut yhtään.

”En oikein ymmärrä”, sanon. ”Tarkoitatko, että ihmisten pitäisi sanoa asuvansa Islannilla? Tai Japanilla?”

Hymy katoaa Suzetten kasvoilta. ”Sehän on ihan eri asia.”

Yritän vilkuilla Enzoa, mutta koko tilanne tuntuu vain huvittavan häntä. ”No, meistä on hauska asua Long Islandilla, Suzette. Ja odotamme innolla huomista illallista.”

”Minäkään en malta odottaa”, naapurini sanoo.

Minun on pakotettava hymy kasvoilleni. ”Pitäisikö minun tuoda jotain?”

”Ai.” Suzette taputtaa leukaansa etusormella. ”Voisitko tuoda jälkiruokaa?”

Hienoa. Nyt minun on keksittävä, miten hankkia jostain jälkiruokaa, joka vastaa Suzetten standardeja. Keksipaketti ei luultavasti riitä. ”Kuulostaa hyvältä!”

Kun Suzette kävelee takaisin paljon suurempaan taloonsa kopistellen korkojaan joka askeleella, tunnen vatsanpohjassani oudon vihlaisun. Olin todella innoissani, kun ostimme tämän talon. Olimme asuneet kauan ahtaissa pikku kopperoissa, kunnes vihdoinkin löysimme unelmieni kodin.

Mutta nyt mietin ensimmäistä kertaa, oliko tänne muuttamisen sittenkin kauhea virhe.

3. LUKU

Tänä iltana illastamme koko perheen voimin keittiön pöydän ääressä. Tiedätkö, mikä keittiön pöytä on? Se on pöytä, joka *mahtuu keittiöön*. Kyllä, keittiössämme on nyt tilaa kokonaiselle pöydälle. Viime asuntomme keittiössä oli hädin tuskin tilaa yhdelle ihmiselle.

Tilasimme kiinalaista ruokaa ravintolasta, joka oli postittanut meille ruokalistansa. En ole kovin nirso ruuan suhteen, eikäENZOKAAN ole. Ainoastaan italialaista ruokaa hän ei suostu syömään. Hän sanoo, ettei yksikään ravintola tee sitä oikein ja että se on aina pettymys. Mutta kotiin kuljetettu pizza sentään kelpaa miehelleni, koska se ei ole hänen mielestään varsinaisesti italialaista ruokaa.

Ada on yhtä vaivaton tapaus, mutta Nico on hyvin nirso ruuan suhteen. Siksi olen annostellut pojalleni lautasellisen valkoista, voinokareella ja runsaalla suolalla maustettua riisiä, kun me muut ahmimme *lo mein* -nuudeleita naudanlihan ja parsakaalin kera. Olen aika varma, että Nicon suonissakin virtaa jo valkoista, voilamaustettua riisiä.

”Ensimmäinen illallisemme uudessa talossa”, ilmoitan ylpeänä. ”Keittiön pöytämme on nyt vihitty käyttöön.”

”Miksi sanot koko ajan noin, äiti?” Nico kysyy. ”Miksi sanot aina, että kaikki on vihitty käyttöön?”

Totta puhuen en ole varma, onko hän koskaan ennen kuulut minun käyttävän ilmausta ”vihitty käyttöön”, mutta muutaman viime tunnin aikana olen käyttänyt sitä ainakin viidesti. Kun istuimme aiemmin sohvalla, sanoin, että olohuone on nyt vihitty käyttöön. Kun Nico meni myöhemmin takapihalle heittelemään palloa, sanoin, että hän vihki pihamme käyttöön. Ja jossain vaiheessa saatoin mainita jotain vessankin vihkimisestä käyttöön.

”Äitisi on vain innoissaan talosta.” Enzo ojentaa kätensä minulle keittiön pöydän yli. ”Ja hän on oikeassa. Talo on hyvin kaunis.”

”Se on *ihan kiva*”, Nico myöntää. ”Mutta olisi kiva, jos se olisi maalattu punaiseksi. Ja jos siinä olisi keltaisia kaariportteja.”

Okei, olen aika varma, että poikani mielestä meidän pitäisi asua McDonald’sissa.

Mutta ei se mitään. Ostimme tämän talon lastemme takia. Bronxissa asuimme ahtaassa, pienessä asunnossa, ja miehet alkoivat tuijottaa Adaa, kun hän käveli kotiin. Nyt asumme hyvällä alueella, jossa lapsilla on tilaa leikkiä takapihalla ja kulkea kaduilla ilman pelkoa ryöstöistä. Vaikka he eivät arvostaisi uutta kotiaan, tämä on parasta, mitä voimme heille tarjota.

”Äiti?” Ada työntelee nuudeleita ympäri lautastaan ja huomaan, ettei hän ole syönyt melkein lainkaan. ”Alkaako koulu huomenna?”

Hänen tummat kulmansa ovat puristuneet yhteen. Molemmat lapseni näyttävät siinä määrin isältään, että he voisivat olla hänen kloonejaan, kun taas minä näytän korkeintaan heidät synnyttäneeltä keinoemolta. Kauniilla Adalla on pitkät, pikimustat hiukset ja ruskeat silmät, jotka peittävät puolet hänen kasvoistaan. Enzon mielestä Ada näyttää aivan hänen sisareltaan Antonialta. Ada on aloittamassa siirtymävaiheen lapsesta aikuiseksi, ja pian hänes-tä tulee nainen, joka taatusti kääntää päitä. Kun se tapahtuu, olen melko varma, että Enzo alkaa kulkea hänen perässään baseball-

maila kädessään. Mieheni ei myönnä sitä, mutta hän suhtautuu tyttärensä hyvin suojelevasti.

”Luuletko, että olet valmis aloittamaan koulun?” kysyn Adalta.

”Joo”, hän sanoo, vaikka pudistaakin päätään kieltävästi.

”Uudessa koulussa on kevätloma päättymässä”, huomautan. ”Joten oppilaat eivät ole nähneet toisiaan viikkoon. He eivät varmaan enää edes muista toisiaan.”

Ada ei näytä ollenkaan huvittuneelta, mutta Nico hihittää.

”Voit tulla minun kyydilläni huomenna”, Enzo tarjoutuu. ”Voidaan mennä minun autollani.”

Adan silmät syttyvät, koska hän rakastaa olla isänsä auton kyydissä. ”Voinko istua etupenkillä?”

Enzo katsoo minua kulmakarvat koholla. Hän hemmottelee lapset piloille, mutta arvostan sitä, ettei hän tee myönnötyksiä kysymättä ensin minulta.

”Totta puhuen, kultaseni”, sanon, ”olet vielä vähän liian pieni etupenkille. Mutta pian.”

”Minä haluan mennä bussilla huomenna!” Nico ilmoittaa. Asuimme viime vuonna liian lähellä koulua, jotta koulubussia olisi tarvittu. Ja nyt ”bussilla meneminen” on muuttunut poikani mielessä kokemukseksi, joka vastaa vierailua Jalin suklaatehtaalla. Nico ei tunnu ajattelevan mitään muuta. ”Saanko äiti?”

”Tietysti”, sanon. ”Ja Ada, jos haluat mennä isäsi kanssa...”

”Ei”, Ada sanoo tiukasti. ”Menen bussilla Nicon kanssa.”

Tyttestäni voi sanoa ainakin sen, että hän suhtautuu uskottoman suojelevasti veljeensä. Kuulin, että kun kotiin tulee uusi vauva, taaperot voivat suhtautua siihen mustasukkaisesti, mutta Ada ihastui Nicoon heti. Hän hylkäsi lelunsa ja huolehti mieluummin veljestään. Minulla on sydäntä särkevän suloisia kuvia, joissa Nico on käpertynyt Adan syliin, kun hän syöttää veljeään tuttipullosta.

”Ja...” Nico kauhoo lautaseltaan lisää valkoista riisiä, josta noin kahdeksankymmentä prosenttia päätyy hänen huulilleen, loput ropisevat hänen syliinsä ja lattialle. ”Saanko lemmikin, äiti? Saisinko?”

”Öh”, sanon.

”Sanoit, että kun olisin isompi ja *vastuullisempi*, voisin saada lemmikin”, Nico muistuttaa.

No, hän *on* isompi. Mutta mitä vastuullisuuteen tulee...

”Koiran?” Ada kysyy toiveikkaana.

”Meidän on aidattava piha ennen kuin voimme edes harkita koiraa”, sanon. Sen lisäksi haluaisin, että taloudellinen tilanteemme olisi vakaampi ennen uuden perheenjäsenen hankkimista.

”Miten olisi kilpikonna?” Ada ehdottaa.

Värähdän. ”Ei, ihan tosi, ei kilpikonaa. *Vihaan* kilpikonnia.”

”En halua koiraa *enkä* kilpikonaa”, Nico sanoo. ”Haluan ruukoilijasirkan.”

Melkein tukehdun parsakaalinkukkaan. ”*Minkä?*”

”Itse asiassa ne ovat hyviä lemmikkejä”, Enzo sanoo väliin. ”Helppoja hoidettavia.”

Voi Luoja, Enzo siis *tietää*, että Nico haluaa tuoda noin kauhean otuksen kotiimme. ”Ei. Emme hanki ruukoilijasirkkää.”

”Mutta miksei, äiti?” Nico inttää. ”Ne ovat tosi siistejä. Pitäisin sitä huoneessani, eikä sinun tarvitsisi edes nähdä sitä. Ellet *halua*.”

Poikani väläyttää minulle hellyttävän hymynsä. Hänellä on suloisien pyöreät kasvot ja rako hampaiden välissä, mutta on helppo ennustaa, että kuuden tai seitsemän vuoden kuluttua hänestä tulee oikea sydäntenmurskaaja, kuten isänsäkin on.

”Ei sillä ole väliä, näenkö sen”, sanon. ”Tiedän, että se on siellä.”

”Me pidetään se purkissa”, Enzo sanoo ja väläyttää oman versionsa samasta hymystä. Piru vie, että mieheni osaakin olla komea.

”Millä aiotte ruokkia sen?” kysyn.

”Kärpäsillä”, Nico sanoo.

”Ei.” Pudistan päätäni. ”Ei. Tämä ei onnistu.”

”Älä pelkää”, Nico sanoo. ”Ne eivät ole lentäviä kärpäsiä.”

”Ne ovat käveleviä kärpäsiä”, Enzo pilailee.

”Se ei edes maksa sinulle mitään”, Nico lisää. ”Aiomme kasvat-
taa kärpäset itse.”

”Ei. Ei, ei, ei.”

Enzo kurottaa kätensä pöydän alle ja puristaa polveani. ”Millie,
me otimme lapset pois koulusta ja pakotimme heidät muutta-
maan tänne. Jos Nico haluaa rukoilijasirkan...”

Paskan marjat. *Hänkin* haluaa rukoilijasirkan. Juuri sellaisista
jutuista Enzo tykkää.

Katson Adaa saadakseni tukea, mutta hän on liian keskittynyt
pinoamaan nuudeleita lautaselleen. Tyttäreni kirjoittaa nimeään
nuudeleilla. Hän ei yleensä leiki ruoallaan, joten hänen täytyy olla
todella ahdistunut.

”Jos suostuisin”, sanon, ”niin mistä me rukoilijasirkan ostai-
simme?”

Enzo ja Nico antavat toisilleen yläfemmat, mikä olisi herttaista,
ellen olisi kauhuissani hyönteisestä, jonka he aikovat tuoda koti-
tiimme.

”Me voidaan ostaa rukoilijasirkan muna”, Nico selittää. Luoja,
kuinka kauan he ovat puhuneet tästä? Ilmeisesti he ovat suunnitelleet
koko jutun yksityiskohtia myöten. ”Ja sitten se kuoriutuu
ja niitä on satoja.”

”Satoja...”

”Mutta se ei haittaa”, Enzo sanoo nopeasti. ”Ne syövät toisensa,
joten tavallisesti niitä jää jäljelle vain yksi tai kaksi.”

”Ja voimme kastaa ne”, Nico sanoo. ”Eikö niin, äiti?”

Kuvittelen, miten kauhuissaan Suzanne Lowell olisi huomates-
saan, että hänen täydellisen katunsa päässä elelee rukoilijasirkka